

scrisoare de început | pag. 1

Starețul Dionisie de la Colciu:
„Nu ne rămâne altceva decât să ne pocăim”

editorial | pag. 3

Revoluția pocăinței,
de Virgiliu Gheorghe

prăznuiri | pag. 7

Internaționala isihastă (II),
de Tatiana Petrache

boala ca mucenie | pag. 12

Mitropolitul Ierótheos al Nafaktosului:
Cancerul lui Mircea și „Raiul cel nins” al lui (I)

școala părinților | pag. 19

Părinte sau clown?,
de Psih. Irina Petrea

pag. 24

Rețelele de socializare...(II),
de Lect. univ. dr. Andrei Drăgulescu

știința de a iubi | pag. 27

Părintele Andreas Konanos:
În care Dumnezeu crezi? (I)

cauzele bolilor | pag. 31

Sunetul muzicii (I),
de Tatiana Petrache

cu noi este Dumnezeu | pag. 34

Părintele Florin Stamate, tatăl Teodorei:
„Nu există Cruce pe lumea asta
să nu poată fi dusă” (II)

pag. 40 | cuvântul duhovnicului

Părintele Acachie Kafsokalivitul:
„Unde este Porfirie?”

pag. 48 | minuni

Noi minuni ale Sfântului Porfirie Kafsokalivitul

pag. 51 | convertiri

De vorbă cu Bogdan Mateciuc:
„Vreau să mă cufund în credința aceasta!” (I)

pag. 57 | biblioteca noastră

pag. 59 | cuvinte vii

„Copil năzdrăvan, știi tu...?”,
de Sergiu Ciocârlan

pag. 63 | mărturii

pag. 64 | al optulea veac

România capturată (III)
„Cazul Caracal” și „strigătul mut” al unui neam,
de Irina Bazon

pag. 69 | mărturii

pag. 70 | interviu

De vorbă cu Dr. Galina Răduleanu:
„Această închisoare a fost
pentru mine o a doua viață” (I)

pag. 76 | actualități

pag. 78 | mărturii

pag. 80 | concursuri

STAREȚUL DIONISIE DE LA COLCIU

„Nu ne rămâne altceva decât să ne pocăim”

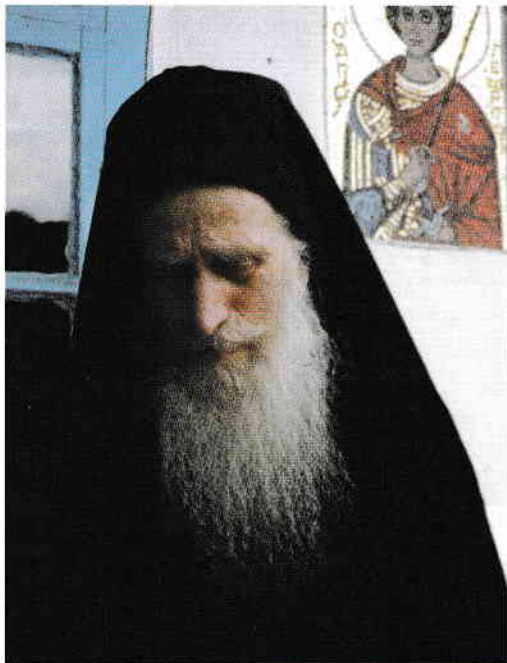
Cât de mare este bunătatea lui Dumnezeu, cu toate că noi, de mici copii, așa cum a devenit omenirea astăzi, ne depărtăm de Dumnezeu! Dar Mântuitorul, fiindcă suntem zidirea Lui și suntem făcuți după chipul și asemănarea Lui, totuși zice: „Veniți către Mine, să vă pocăiți de ceea ce ați greșit, să ziceți «Doamne, iartă-mă că am greșit!», și Eu vă primesc pe voi” cf. Matei 11:28.

Vezi, trebuie băgare de seamă, că acum sunt timpurile cele mai critice. După cum zice Sfânta Scriptură, trebuie mare băgare de seamă, căci degeaba pretindem că suntem ortodocși și că ținem adevărul dacă nu respectăm ceea ce ne ce poruncește Însuși Mântuitorul. Și dintre creștini, dintre ortodocși, încep unii să zică: „Ei, da' nu-i nimica cutare, nu-i nimica cutare... Da' ce trebuiește post, da' ce trebuiește să te duci la biserică?”. Vezi? Încep și dintre ortodocși, s-o slăbănogit și ei. Ceea ce o prevăzut Sfinții Proroci noi vedem acum că încep a se împlini.

**„FIȚI SFINȚI, CĂ EU
SFÂNT SUNT” I PETRU 1:16**

Încă de la începutul creștinătății, Sfântul Ioan Botezătorul a propovăduit: „Pocăiți-vă, că s-a apropiat Împărăția Cerurilor!”. Încă de atunci. Adică, cel mai important lucru pentru fiecare dintre noi este să ne pocăim. Să nu zicem că „o să mai trăiesc” sau cutare... „Astăzi de veți auzi glasul Domnului, să nu vă învârtosați inimile voastre” cf. Ezechiel 3:7-8, ci să vă pocăiți.

Mai cu seamă cum e acum – s-a apropiat împărăția lui Antihrist și sunt atât de multe ispite, și atâția dușmani mari are Ortodoxia, că nu ne rămâne altceva decât să ne pocăim. Tot ce-am

„Trebuie lacrimi ca să te apropii de sfințenie” (Starețul Dionisie)

făcut în viața noastră neapărat să ne ducem să ne spovedim la Părintele duhovnicesc, și îl va lumina harul Sfântului Duh să ne spună ce să facem ca să ne putem mântui. „În ceea ce te va găsi moartea”, scrie Sfânta Carte, „într-aceea te va judeca Dumnezeu”. De aceea, să fim totdeauna pregătiți și să ne rugăm la Dumnezeu. Nu ne lipsește altceva decât să ne rugăm la Dumnezeu să ne lumineze mintea, nu numai nouă, ci și conducătorilor Bisericii, să nu accepte ceea ce nu-i plăcut lui Dumnezeu.

Vedem că lumea în cel rău zace. Ideea asta s-o avem în cugetul nostru, că asta a spus-o harul Sfântului Duh prin gura prorocilor și prin gura

Sfinților Părinți: „Lumea în cel rău zace” cf. I Ioan 5:19.

Acuma, dacă lumea în cel rău zace, trebuie să ne păstrăm curate văzul, pipăirile și toate celelalte apropieri care ne vatămă. Așa-i.

Da' vezi, de ce se zice de „stăpânitorul lumii acesteia” Ioan 12:31? Fiindcă nu sunt conducători apropiați de Dumnezeu care să conducă omenirea, de aceea se pun la televizor felurite chestiuni pe care ți-e rușine și să le gândești. Da' dacă le vezi, de acuma, vrând-nevrând, cazi. Oameni bătrâni care erau sfinți și curați, eh, văzând cele ce-s la televizoare, au căzut iar în necurăție. Că acesta e cel mai mare har dumnezeiesc: „Fiți sfinți, că Eu sfânt sunt” I Petru 1:16! De aceea, dacă ai curăția sufletească și trupească, de-acuma ești apropiat de Dumnezeu. Acolo se bagă Satana și face cel mai mult război, ca să nu fim curați, că, dacă suntem întinați, harul Sfântului Duh nu stă asupra celui necurat, se depărtează. Aceea-i primejdia cea mai înfricoșată.

„DUMNEZEU VA FI CU NOI”

Înainte era omenirea apropiată de Dumnezeu, da' acuma, cum îmi spunea un bătrân care o venit și s-o mărturisit, zice: „Părinte, ești bătrân, da' acuma, dacă ai vedea cum trăiește lumea și ce arată la televizor, te-ai sminti și tu singur”. Atâta o progresat împărăția Satanei în lume!

Ei, da' uite, așa cum o devenit lumea acuma, cum zice în Sfânta Carte: „Nu este cel ce face bunătate, nu este până la unul” Psalm 13:3. Tu, dacă ești întinat, ce bunătate să faci? Se depărtează harul Sfântului Duh de la tine. Trebuie pocăință – Dumnezeu te iartă, nu-i vorbă, da' trebuie lacrimi, trebuie metanii ca să te apropii iarăși de sfințenie. De aceea trebuie băgare de seamă.

Eh, acuma sunt și în lume oameni sfinți, nu putem zice că nu sunt, asta-i adevărul, dar omenirea s-o dat la cel rău și, cum am zis, conducătorii lucrează ca să facă rău nu numai contra creștinătății, dar și contra omenirii, ca să devină omul așa, ca tu singur să nu știi ce faci. Așa socotesc ei. Dar noi, fiindcă cunoaștem adevărul și

SCRISOARE DE ÎNCEPUT

ne-o învrednicit Dumnezeu să fim ortodocși, să ne osărdim cât putem să nu ne îndepărtăm de adevăr, și Dumnezeu va fi cu noi.

Dumnezeu nu ne-o făcut pentru lumea aceasta, pentru lumea aceasta înșelătoare și plină de necazuri. Ne-o dat-o ca să ne pregătim pentru veșnicie. Vezi? De aceea ne-o pus legi și ne ajută în tot momentul, ca să putem căpăta veșnicia. Dar dacă n-om căpăta veșnicia, atunci ce-am făcut? Dacă nu mai credem că omul este făcut pentru veșnicie, atunci devenim desăvârșit păgâni.

„SĂ FACEM MAI MULT PENTRU DUMNEZEU”

În toate situațiile, oricâte necazuri ar fi, trebuie să ne punem nădejdea toată la Domnul și singuri să ne străduim să păstrăm pacea, să fim buni și calmi, că nervii nu-s buni. Iritarea nervoasă îl distruge pe om și sufletește, și trupește. Sunt situații când am avea tot dreptul să ne tulburăm, că la mijloc e lucrarea Satanei, dar noi să ne facem pace, cu răbdare și cu iubirea de aproapele.

Întotdeauna trebuie să ne rugăm mai mult. Nu vezi ce spune? „Neîncetat să vă rugați, pururea mulțumiți” cf. I Tesaloniceni 5:17-18. Și în altă parte: „Fără de Mine nu puteți face nimic” Ioan 15:5. Trebuie să facem mai mult pentru Dumnezeu. Cu cât ne rugăm mai mult, cu atât se pogoară harul Duhului Sfânt peste noi. Dar întotdeauna au fost suferințe. Trebuie răbdare.

Dacă nu putem fi ca îngerii – să nu cădem, măcar să nu fim ca diavolii – să nu ne pocăim. ■

Din „Starețul Dionisie, duhovnicul de la Sfântul Munte Athos”, vol. II (Ed. Prodomos 2010)

Grupaj realizat de Anca Stanciu

Revoluția pocăinței

Au trecut deja treizeci de ani de atunci. Câtă frământare, câtă tulburare, câte speranțe și visuri au murit în toți acești ani ce au trecut de la Revoluția Română! Și îi spun *revoluție*, deși am tot oscilat în ultimii ani, gândindu-mă la manipularea care a însoțit acel eveniment. Da, a fost revoluție, dar nu revoluția la care ne așteptam cu toții. De fapt, ceea ce am făcut noi nu a însemnat o revoluție, ci am participat la revoluția organizată de alții. Am ieșit în stradă, am strigat, am fugărit teroriști (sau ei ne-au fugărit pe noi) și, cumva, am luptat pentru libertate și adevăr, ne-am riscat viața, unii dintre noi au și murit, dar nu noi am făcut revoluție. Revoluția nu ne-a fost „confiscată”, cum se spune, căci nu a fost niciodată a noastră.

De altfel, mă întreb câte dintre revoluțiile din țările creștine, din ultimii 230 de ani, au aparținut creștinilor. Probabil că nici una. Popoarele creștine, chiar dacă suferă, rabdă. Dar, ca un accident al istoriei, odată cu anul 1789, ce marchează începutul sângeroasei Revoluții Franceze, s-au înmulțit revoluțiile, toate progenituri ale celei dintâi. A noastră a fost în acest sens o aniversare la 200 de ani de la cea franceză, că tot ne considerăm noi atât de înfrățiți cu francezii în istorie.

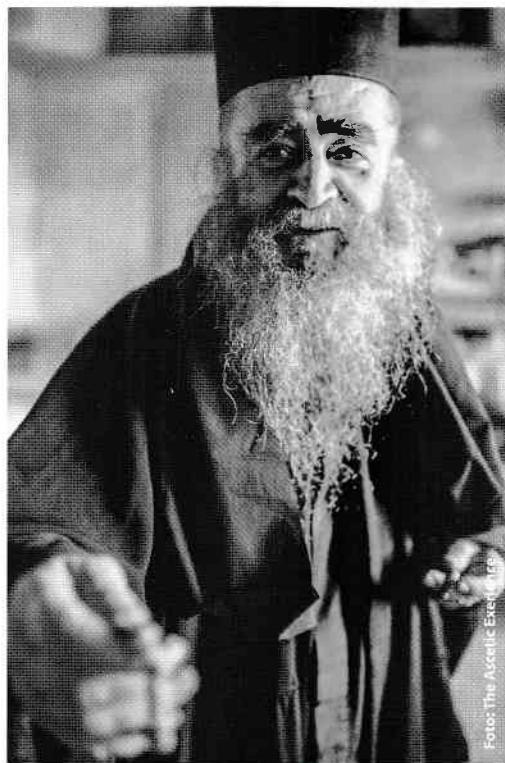
Ceaușescu a fost omorât, ca și Ludovic al XVI-lea, ca o încununare a Revoluției. Numai că el i-a supărat, se pare, mai mult pe organizatorii revoluțiilor, căci a fost omorât chiar în ziua sărbătoririi Nașterii Domnului.

Asta, pesemne, pentru a întina chiar ființa acestei sărbători cu o jertfă umană, așa cum se făcea în lumea păgână. Da, deși noi credeam atunci că ni se deschisese porțile libertății și ale credinței, de fapt, se celebra intrarea României într-o nouă eră, pe care adevărații revoluționari și-o doreau și mai puțin creștină decât epoca comunistă.

Epoca televiziunii ca instrument al manipulării politice – ecranul lui Orwell – debuta pentru români chiar din ziua de 22 decembrie. Pe micul ecran ne erau prezentați adevărații revoluționari, nu alții decât urmașii celor care făcuseră și revoluția precedentă, cea comunistă, din România. Și mă refer în primul rând la Petre Roman, fiul lui Walter Roman, născut Ernő Neuländer, „tătuțul” Anei Pauker, unul dintre conducătorii bolșevici ai poporului român în „epoca de aur” a bolșevismului din țara noastră. Petre Roman nu a fost decât unul dintre ei. Și, ca să vă convingeți că revoluția aceasta nu ne-a aparținut nouă, ca popor creștin, prima lege pe care o dă guvernul revoluționar este liberalizarea avortului. Cu alte cuvinte, era astfel legalizată jertfirea copiilor pe altarele plăcerii sau, mai precis, pe altarele însuși zeului Baal al evreilor, cel care, pentru aceste jertfe, le făgăduia bunăstarea (tradusă în vremurile noastre prin mai mult confort).

Așadar, după omorârea lui Ceaușescu, cel care interzisese avortul și astfel se născuseră circa patru milioane de copii în România, urma și semnalul de start al omorârii în masă a poporului român nenăscut. Desigur, chiar și numai aceste două lucruri sunt de ajuns pentru a înțelege de ce am ajuns la sapă de lemn, cu milioane de români în emigrație și cu mult mai multe milioane „seđați” și condiționați de televizoare și internet să facă cele mai proaste alegeri pentru viața lor și a urmașilor lor.

A fost revoluție, pentru că, la fel ca la 1789, a curs sânge, sânge nevinovat. A fost

revoluție, pentru că s-a stârnit multă ură, ură care s-a revărsat în tot ceea ce a urmat de atunci și până astăzi în lumea politică și socială românească. Nu numai ură, ci și distrugere a tot ceea ce a fost și, mai ales, a tot ceea ce a avut poporul român mai bun. Indirect, dar mai persuasiv și mai eficient decât în vremurile de persecuții, i-a fost batjocorită credința, sădindu-se necredința și imoralitatea în noua generație, formată după chipul omului nou al Revoluției Franceze – o generație lipsită de Dumnezeu, ba chiar antihristică în multe cazuri și cât se poate de decăzută în patimi urâte, stricătoare de suflet.

REVOLUȚIA LUI CAIN

Politic vorbind însă, nu a fost nici o revoluție. Cei care conduceau țara din spatele lui Ceaușescu înainte de 1990 au condus-o și după. Generalii de Securitate și proletcultiștii de dinainte au devenit brusc revoluționari și mari luptători pentru

Respect pentru oameni și cărți

democrație și capitalism și, ca atare, s-au îmbogățit peste noapte, rămânând foarte vocali, ca și înainte de '90. Chiar și marii noștri intelectuali, casnici de-ai lui Gogu Rădulescu sau, oricum, bursieri în străinătate în vremea comuniștilor, au devenit directorii de opinie ai culturii românești. Deci, din acest punct de vedere, nu s-a schimbat nimic. Dimpotrivă, s-a trecut la planul doi de înrobire bolșevică a poporului român de către forțele întunericului.

Problema noastră însă nu este decât că noi chiar am crezut că a fost o revoluție. Suferim, pentru că ne-am bucurat de moartea lui Ceaușescu în zi de Crăciun și pentru că nimeni nu a protestat la guvern când s-a dat legea avortului. Dimpotrivă, ne-am folosit de aceasta și de tot ce a urmat ca de niște adevărate acoperăminte ale păcatelor, unele dintre ele strigătoare la cer.

Mă doare însă să văd că și acum, la 30 de ani de la acel trist eveniment, nu am înțeles nimic din lecția pe care Domnul ne-a dat-o în tot acest timp. Ne urâm și ne contrazicem. Credem în cei care ne manipulează ca în cuvântul Evangheliei. Mergem la biserică și ne considerăm un popor religios, dar alegerile noastre de viață vorbesc adesea despre cu totul altceva.

De fapt, tot necazul ne vine din faptul că nici acum nu înțelegem ce înseamnă cu adevărat o *revoluție*. Știți care a fost prima revoluție pe care făcut-o omul în istorie? Nu alta decât revoluția lui Cain. Acesta, înciudat că Domnul a căutat la jertfele lui Abel și nu la ale sale, în loc să se pocăiască, după cum Însuși Domnul îl îndemnase, își omoară mișelește fratele. Astfel, în loc să biruiască ispita diavolului, din invidie și ură își omoară fratele, vrând ca prin forță și crimă să-l înlăture pe cel despre care credea că stă în calea fericirii sale. Urmașii lui Cain sunt făuritorii civilizației materiale, după cum observa Cuviosul Sofronie de la Essex, revoluționarii

prin excelență, căci demersul lor, culminând cu amenințarea lui Lameh, nu îl ia în calcul pe Dumnezeu. Abia după nașterea lui Enos, spune Sfânta Scriptură, oamenii încep din nou să cheme numele Domnului Dumnezeu.

Așadar, revoluționarii în istorie nu sunt alții decât „fiii oamenilor”, cei ce luptă ca, prin mijloacele materiale, să revoluționeze istoria și să-și impună supremația. Aceasta este, de fapt, revoluția sângeroasă, ceea ce îndeobște numim *revoluție*. De cealaltă parte sunt „fiii lui Dumnezeu” ^{cf. Facere 6:2}, cei care nu urăsc, ci iubesc, nu omoară, ci se jertfesc, care nu prin mijloacele materiale, ci prin Duhul lui Dumnezeu slujesc, nu însă la edificarea unei noi civilizații, ci la lucrarea de mântuire a lumii.

Ce ar fi trebuit să facem noi la Revoluție? Cu siguranță, să nu urâm, ci să ne rugăm! Marii mărturisitori ai temnițelor comuniste, sfântul închisorilor Valeriu Gafencu și ceilalți ne arătasera calea. Revoluția adevărată, singura în Hristos, nu poate fi decât *revoluția lăuntrică*. Ura trebuie îndreptată către omul vechi, care se hrănește cu dulceața păcatelor. Schimbarea nu înseamnă, în acest sens, decât reînnoirea, renașterea în Hristos. Dacă mult mai puțini decât cei care am ieșit în stradă am fi înțeles nevoia unei astfel de schimbări, poate că lumea românească ar fi fost astăzi altfel, la înălțimea jertfei și izbânzilor duhovnicești ale generației mărturisitorilor din închisorile comuniste.

Din nefericire însă, televiziunile și duhul lumii au atras poporul într-o cu totul altă direcție, într-o capcană pe care nici măcar nu o conștientizăm și, de aceea, nici nu ne zbatem să ieșim din ea. Vinovații sunt întotdeauna în afara noastră – cineva trebuie permanent criticat. Acum e vorba de PSD sau PNL, de Dăncilă sau Iohannis, însă câți înțeleg că aceștia nu sunt decât exponenții unei stări de fapt îngăduite de Dumnezeu pentru păcatele

noastre, pentru lepădarea noastră implicită de El? Atât timp cât nu l-am biruit pe dușmanul din lăuntrul inimii noastre, nici pe cel din afară, din societatea românească, nu-l vom putea birui. Vom deveni, pas cu pas, sclavi ai străinilor, asemenea poporului lui Israel, pentru că, înainte de toate, suntem sclavii propriilor patimi.

REVOLUȚIA SCHIMBĂRII LĂUNTRICE

Într-o lume care se scufundă în păcat și, mai mult, în bezna lipsei totale a înțelegerii raționale și a conștiinței, poporul român are binecuvântarea să fie certat de Domnul pentru păcatele sale, ca să se întoarcă, precum turma risipită, la Păstorul cel Bun al său. Aceasta este calea, singura care ne mai rămâne, căci, una câte una, toate oportunitățile lumii acesteia, confortul și plăcerile se vor împușca, odată cu lipsa materiei care să le hrănească. Între străini vom fi priviți ca străini, iar pacea nu ne-o vom mai găsi nicăieri altundeva. Și toate acestea, cu un singur scop: de a ne curăți cu bărbăție țarina sufletului de patimile cele de ocară, luptând cu ajutorul Numelui lui Dumnezeu împotriva tuturor gândurilor care ne vin de la stăpânul întunericului.

Nu am pierdut nimic, ci doar am câștigat, atâta timp cât înțelegem lecția istoriei pe care ne-a dat-o Domnul în ultimii 30 de ani. Pentru poporul român, politic vorbind, Revoluția nu a însemnat decât predarea noastră în mâinile străinilor. Ignoranța în care suntem ținută este puterea lor, adevărul presei, o minciună, pacea, un perpetuu război lăuntric al patimilor, iar libertatea propusă, desigur, nimic altceva decât sclavie. Acestea sunt regulile de aur ale lui Orwell, ale oricărui sistem totalitar al lumii acesteia, mai ales ale epocii micului ecran. Așadar, dacă vrem să ieșim din cercul vicios al minciunii instituționalizate, globalizate, al sclaviei patimilor în care suntem prinși, nu avem decât să alegem

calea, singura pentru poporul lui Dumnezeu, calea pe care a ales-o Însuși Fiul Său, calea Crucii.

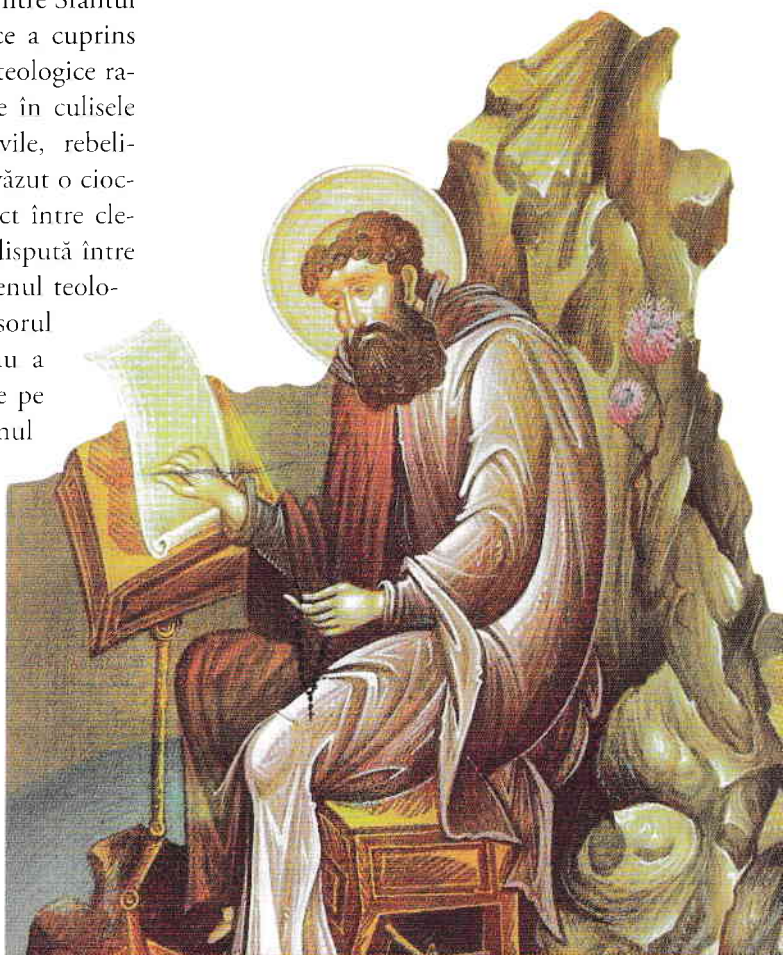
Bunăoară, pe calea Crucii și a smereniei, pe calea războiului cu propriile patimi și a răbdării, pe calea căderii de o mie de ori și a ridicării cu toată nădejdea în iertarea lui Dumnezeu putem ajunge, dacă nu la o viață într-o Românie mai frumoasă, cel puțin la nădejdea de a câștiga Împărăția lui Dumnezeu. Noi, ca ortodocși, avem această șansă, nu ne lipsește nimic ca să ne îndumnezeim, iar aceasta este bogăția noastră cea mai mare și tocmai de aceea nu vom avea nici o scuză când vom merge la Judecată: cum că străinii sau trădătorii, Dăncilă sau Iohannis, PSD-ul sau USR-ul au fost vinovați pentru ce am ajuns noi. Revoluția, singura revoluție care ne rămâne de făcut este revoluția schimbării lăuntrice, a pocăinței pentru tot ce s-a întâmplat în ultimii 30 de ani, de la omorârea acelor oameni în ziua de Crăciun până la toate uciderile trupesti și sufletești la care am luat parte, cel puțin prin acceptare pasivă și neîmpotrivirea la păcat. Numai așa vom putea renaște duhovnicește în Hristos, Cel care, prin a Sa Naștere, ne cheamă an de an să-L primim în adâncul peșterii inimii noastre, departe de zbuciumul lumii, de tulburarea patimilor, în pacea cea adevărată, singura, cea a harului lui Dumnezeu. ■

Virgiliu Gheorghe

Internaționala isihastă (II)

Într-un studiu despre „disputa isihastă” care a zguduit Bizanțul secolului al XIV-lea, binecunoscutul Părinte Profesor Gheorghios Metallinos, decan al Facultății de Teologie din Atena în anii '90, spunea că „Ortodoxia, în afara tradiției isihaste, este de neconceput - și inexistentă!”. Miezul disputei era, în fond, dacă tămăduirea duhovnicească a omului se face prin nevoință și Rugăciunea minții sau prin filosofie, adică prin speculație intelectuală. La urma urmei, isihasmul, ca învățătură despre posibilitatea omului de a-L vedea pe Dumnezeu, este un scandal pentru rațiunea umană, așa cum este însăși Întruparea. (T.P.)

În această palpitantă polemică dintre Sfântul Grigorie Palama și Varlaam – ce a cuprins nu numai dezbateri filosofice și teologice rafinate și adânci, ci și lupte dure în culisele politice, incluzând războaie civile, rebeluni, arestări și crime –, unii au văzut o ciocnire pur politică, alții un conflict între clerul de mir și monahism, sau o dispută între aristotelici și platonicieni pe terenul teologiei. După cum sublinia Profesorul Metallinos, întregul fenomen nu a fost altceva decât „o confruntare pe teren bizantin între raționalismul franco-latin (catolic) și tradiția Părinților Bisericii”, confruntare ce a confirmat o dată în plus maxima latinească: *Contraria juxta se posita magis illucescunt* („Așezate alături, contrariile sunt mai bine puse în lumină”). Astfel, dacă între secolele IX-XI, cele două

Sfântul Grigorie Palama
(† 14 noiembrie)